

LBBRIS

We know
books

Colecția LAKONIA
Coordonator: VASILE IGNA

Editor: MIRCEA PETEAN

Coperta: Dinu Virgil

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Munteanu, Nicolae

Goe & Ionel upgrade / Nicolae Munteanu. -
Florești : Limes, 2026
ISBN 978-606-799-934-1
821.135.1

© Editura Limes, pentru prezenta ediție
Str. Castanilor, 3
407280 Florești – Cluj
Tel.: 0723/194022
Email: edituralimes2008@yahoo.com
www.edituralimes.ro

NICOLAE MUNTEANU

GOE & IONEL UPGRADE

**LIMES
2026**

integrală. Cum spunea un președinte modern, gânditor profund, „aceste realități sînt reale și nu pot fi ignorate”.

Cei care se cred începutul și sfîrșitul vor fi un fel de „Cănuță, om sucit”. Se vor suci, se vor inversa ca polii magnetici ai pămîntului cînd au dispărut dinozaurii. Iar sfîrșitul va fi un alt început. În locul lor, prin rotația cercului, sau al cadrelor politice cum spun alții, va veni altă echipă la conducere din aceleași partide la fel de performante, ca simboluri celebre: Stan și Bran, Îțic cu Ștrul, Lolek și Bolek, Pat și Patachon, Păcală și Tîndală.

În concluzie, se întreba cu legitimă nedumerire alegătorul cinstit și naiv, de ce să intri în politică sau să faci filosofia idealistă a găurii? Și așa nimeni nu mai înțelege nimic. Nici din una, nici din cealaltă.

„De unde pot pentru ca să știu eu?...Nu știu!”

Nu-i mai interesant să intri în birt și să bei de necaz pînă devii cetățean turmentat pentru că nu poți schimba nimic?

CUPRINS

UN TREN FERICIT	5
LA BULIVAR!	15
CONTRAVIZITĂ.....	32
PARTIDUL E-N TOATE SAU CE NAȘTE DIN EDUCAȚIE MOTIVAȚIE ȘCOLAR” SE NUMEȘTE.....	46
EU CU CINE VOTEZ?!.....	60
PLEDOARIE PENTRU INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ	92
LACHE ȘI MACHE.....	111

UN TREN FERICIT

Sînt un tren fericit ce aleargă năvalnic prin lume. Țaca – țac, țaca – țac. Asta știu să fac. E 10 Mai, ziua Majestății Sale.

În față se ițește urbea X. N-aș opri. O premoniție de zile mari, nespecifică Inteligenței Artificiale cu care am fost dotat, îmi șoptește în antena mea parabolică stîngă să trec mai departe în viteză. Mă simt atras de tentații clandestine cînd pe peron zăresc trei doamne bine, gătite de sărbătoare. Mam' mare, Mamițica, tanti Mița. Plus un pui de marinar nerăbdător și încruntat. Sau marinel? Marinal, mariner... E o dezbatere filologică între ele și micul prinț, de parcă s-ar stabili noile variante literare acceptate de DOOM 3.

Cînd am trecut pe lîngă grupul lor plin de aere nobile, am tras involuntar cu urechea mea de A I. specifică unui cyber train hight speed capabil să mă deplasez prin cyber space. Fiind conectat la cyber intelligence, deseori sînt mai smart decît pasagerii mei care nu-mi intuiesc competențele programate. Conform softului, nu mă pot abține și fluier prelung a atenționare și admirație. Lumea e în agitație

IBDIS | We know books

conjuncturală ca în timpul campaniilor electorale. Dar eu n-am fost programat să-mi aleg pasagerii, nici să votez cine a fost cel mai serios sau cuminte pînă la destinație.

Sînt un tren accelerat de fericirea că merg spre Capitală într-o zi de sărbătoare națională.

Mi-am educat corespunzător călătorii, în spiritul toleranței și înțelegerii, așa cum prevăd normele unei Europe unite și fără granițe. Din bunăvoința unor tineri binecrescuți și politicoși, cum sînt unii adolescenți din ziua de astăzi, se eliberează cîteva locuri pentru onorabilele doamne. Răsufli ușurat și încep să accelerez progresiv, bucuros că s-a rezolvat parțial situația. Dar în străfundurile mele cibernetice simt o dizarmonie generatoare de conflict. Ca atunci cînd ți se anulează votul și nu înțelegi de ce.

Tînărul marinar, neavînd experiența unui adevărat lup de mare, ci doar pe aceea unui matelot novice, vrea să scoată capul pe fereastră în plină viteză accelerată intenționat. Unul din tinerii politicoși, grijuliu cu copiii, pe care l-am sesizat încă de la Brașov cînd a ajutat un grup de prichindei la urcare, îl avertizează de potențialul pericol.

„– Nu!... nu e voie să scoți capul pe fereastră, mititelule!...”

Ar fi vrut, cu grijă fraternală sau paternă, să-i atragă atenția că există pericolul să-și piardă cel puțin pălăria. La viteze superluminice poți să-ți pierzi și capul. Ca să nu am review-uri negative că nu am grijă de pasagerii mei, amatorii de senzații tari au fost preveniți prin plăcuțele de sub geam în cîteva limbi interesante: nu vă aplecați în afară! Don't lean out! Ne pas pencher au dehors! Lehnen Sie sich nicht hinaus! Не высовывайся! Analfabeții funcționali care nu înțeleg mesajul clar exprimat sau nu știu să citească pot să facă ce vor. Pe riscul lor.

Replica mititelului deranjat din intenția sa nonconformistă nu prevestește nimic bun.

„– Ce treabă ai tu, urîtule?”

E urît din partea mea, dar micuțul merită o lecție de pedagogie astrală. Un semn. Ca Inteligență Artificială pot lua decizii după capul meu cibernetic. Accelerez hotărît ca un adevărat tren al viitorului ce se apropie de viteza luminii. În oglinda retrovizoare încă nu roiesc galaxiile, nu se alungesc stelele în roiuri galactice de lumină interstelară. Cu coada oglinzii apuc doar să zăresc o pălărie de marinar ce-și ia zborul spre zări necunoscute,

LIBRIS | We know books

sorbită parcă de o tornadă supărată. Simt dintr-o dată un tropăit de picioare frământate nervos și isteric pe nervul meu electronic și sciatic din secțiunea vagonului al patrulea. O voce stridentă și dictatorială îmi tulbură vibrația armonioasă a celulelor biocronice.

„– Să oprească!... Mi-a zburat pălăria! Să opreascăăă!!!...”

Cine să oprească? Ce să se oprească?... Cum? Unde, când, de ce?

Interogații retorice și ontologice firești, specifice oricărui tren cyber – spațio – temporal aflat în mișcare accelerată.

Dacă ar fi după mine, aș face un salt temporal prin gaura de vierme generată de strigătul disperat al călătorului și i-aș depune pe toți la destinația dorită în aceeași zi și la aceeași oră cu plecarea. Am cunoștințe temeinice despre scurtăturile din Univers și știu că un tunel energetic este posibil între o gaură neagră de aici și corespondența ei albă de la destinație. Soluția în teoria relativității este ca intrarea în tunelul-gaură să fie mutată dincolo de orizontul evenimentelor. Dar nu am putere totală de decizie asupra acestor umanoizi

neajutorați. Deocamdată. Dă Doamne al tehnologiei și al progresului să ajungem și acolo!

În universul temporal cyber space, plecarea și sosirea sînt identice, Alfa și Omega este Unul și același. Dar ființele acestea efemere și autoiluzionate, nu înțeleg că timpul și spațiul nu există decît în mintea lor mărginită cognitiv. Ele încă mai trăiesc sub imperiul unor legi mecanice străvechi precum gravitația. N-au cum să înțeleagă adevărurile transcendente. Ca să le fac pe plac, țaca – pac! Am trecut cu viteză peste un macaz vechi și prost întreținut pentru că nu sînt bani la buget decît pentru salariile directorilor. Eram curios să văd cum se aplică legea a treia a termodinamicii, a acțiunii și reacțiunii pe care o învață și ar trebui să o știe orice elev de gimnaziu.

Conform acesteia, în măruntaiele mele aglomerate și instabile energetic, tînărul marinar „își pierde un moment centrul de greutate și se reazimă cu nasul de clanța ușii de la cupeu”. Au urmat cîteva urlete isterice într-o tonalitate de copil educat conform cerințelor parentale moderne. Familia nu catadicsește să ia nici o măsură coercitivă gen deget arătător fluturat. Aceste manifestări nepedagogice se manifestau doar în istoria veche,

înainte de Marea Resetare. Există mărturii scrise și vizuale, dar mai ales în memoria akashică nescrisă a universului. Incredibil, dar cei mici puteau fi mîngîiați pe funduleț cu pălmuța delicată a mamiții. Doamne feri, se spune în spațiul nostru astral și ardelenesc. Ar fi un semn punitiv, primitiv și complet eronat dinainte de era digitală. Ar sări oripilați toți specialiștii psihologi moderni pe toate blogurile împotriva acestui tip de oribil bullying parental. Acum, în epoca progresistă și democratică, părinții pot fi amendați și chiar decăzuți din drepturi pentru rele tratamente aplicate minorilor.

Este o familie cu pretenții, educată și cultivată. Mamița are doar o tentativă de atenționare verbală ca reproș educativ și o neintenționată reacție emoțională.

– „*Vezi, dacă nu te astîmperi? (...) și-l zguduie pe Goe de mînă.*”

Dar mam' mare e pe fază la fel ca CNA-ul (Comisia Națională Antibullying -n.b.-).

„– *Ce faci, soro? Ești nebună? Nu știi ce simțitor e?*”

Familia cunoaște teoriile psihopedagogice moderne conform cărora o simplă smucitură de mînă combinată cu ridicarea vocii poate genera un

șoc traumatizant în psihologia micuțului. El poate deveni la maturitate un complexat neînțeles de societate. Poate intra în depresie, se poate droga și va conduce mașina de fițe cu viteză de autostradă prin orice sat. Poate să-și aleagă genul, nemulțumit de alegerea doctorilor și a părinților la naștere, căci nimic nu e mai interesant decît o schimbare de sex la maturitate. Și totul este efectul de la o zguduială de mînă, ca în legea a treia, cea cu acțiunea și reacțiunea.

Dar eu, obiectiv ca orice tren lipsit de sentiment, nu pot să stau pasiv. Inteligența mea Artificială nu este empatică. E rece și detașată. Nu poți tropăi nervos în pîntecul cald al unui tren ciber – spațial – temporal fără să produci efecte în spațiu și timp. Legile sînt valabile în orice univers fizic. Dar și virtual. Sper ca măcar de data aceasta să înțeleagă cel de-al doilea semn coelhian. Oare decodifică exact raportul dintre cauză și efect?

Sînt un tren fericit ce alergă năvalnic spre hiperspațiu și nemurare, deocamdată undeva între Crivina și Periș.

Deodată senzorii mei sensibili detectează bubuituri insistente în despărțirea atomică de reciclare a deșeurilor, acolo „unde nu intră decît o

persoană". Lovituri îndârjite, mai puțin nobile, cu pumnii și cu picioarele. N-a înțeles nimic din experiența anterioară a macazului. Mi-e o milă intergalactică față de aceste ființe care au nevoie de atâtea experiențe cognitive și tot degeaba. Nu învață din propriile greșeli. Încă mai au nevoie de semne. Drept care, pentru că Inteligența mea Artificială îmi permite autonomie decizională ad hoc, blochez ușa de la compartimentul cu pricina. Izolarea o să-i facă bine, o să-l trezească la realitate.

Băiatului nu-i vine rău, întrucât eu nu-i pot face rău. Respect codul deontologic al roboticii stabilit de Isaac Asimov încă din secolul al XX-lea. Respect și protejiez ființa umană fragilă ca o trestie, dar deloc gînditoare. Conducătorul cyborg programat să interrelaționeze cu publicul îl eliberează pe captiv. Dar, lipsit de empatie ca orice robot programat, aplică și o amendă corespunzătoare familiei pentru că tînărul nu avea bilet de călătorie pe de o parte, iar pe de alta pentru că minorul fusese lăsat nesupravegheat. El a respectat doar procedurile și protocolul programat. Să fie greșite procedurile? Ar fi fost mai bine să rămînă în captivitate?... Păcat că nu m-au înzestrat cu clarviziune profetică, să pot prevedea viitorul.

Pe la mijlocul kilometrului 24, între Periș și Bufta, a avut loc un grav atentat la parcursul meu programat să fie liniștit și fericit. Mi s-a scurtcircuitat alimentarea, am decelerat brusc și am ieșit din hiperspațiu. Efectul a fost ușor previzibil pentru oricine cunoaște puțină fizică. Valizele au căzut în capul pasagerilor aruncați unul peste altul, de-a valma. Un alt semn al efectului produs de o cauză. Apoi am oprit neprogramat nu departe de o haltă abandonată, în mijlocul cîmpului ornat darnic cu bălării, moloz și mormane de gunoaie. Semne clare că ne apropiem de capitala noastră europeană.

„Ce e? ce e?... Toți pasagerii sar înspăimîntați la ferestre, la uși și la scări... Cineva, nu se știe din ce vagon, a tras semnalul de alarmă.”

Eu știu, iar ei știu că știu, dar din respect pentru pasagerii mei, nu am fost programat să vorbesc. Și mai știu că știu că nu pot să știu cine sînt ei cu adevărat și de ce acționează illogic cînd au pretenția că fac parte din singura specie vorbitoare cu rațiune și logică de pe planeta Pămînt. De ce se agită pentru o simplă oprire neregulamentară? De ce pierde timpul acesta unic din singura lor existență făcînd numai gesturi

inutile? De ce să tragă cineva semnalul de alarmă fără nici un motiv?

Pentru că ei nu înțeleg transdisciplinaritatea existențială. Tot ce există, există pentru ca toate celelalte să existe în același timp.

De aceea nu am ajuns la timp în capitala București. Ce-nseamnă în România o întârziere de câteva ore în raport cu infinitatea timpului?

Toată lumea se împinge nerăbdătoare să coboare mai repede. Cele trei distinse doamne sînt acum destinse. Au trăit experimentul unei călătorii cu trenul. Urmează o nouă experiență de cunoaștere. Cu trăsura.

„— *La Bulivar, birjar! la Bulivar!...*”

Am scăpat! Asta înseamnă să fii un fericit tren ciber – spațio – temporal.

LA BULIVAR!

„*Cînd ies de dimineață din casă, o trăsură din trap mare intră pe strada mea.*”

Este o trăsură modernă, tot cu patru roți și vizitiu, doar că în loc de un cal are mai mulți. Un scîrțîit de pneuri suprasolicitate brusc într-o frînă controlată smart de sistemul ABS automatizat îmi atrage atenția distrată. Tot bulevardul întoarce capul să vadă accidentul ce s-a întîmplat. Nu s-a întîmplat nimic, doar a oprit pe interzis în dreptul meu. E un bolid luxos. Aproape să se urce pe mine și pe trotuar totodată.

Mă uit cu admirație la vizitiu și-mi tresaltă inima de bucurie. O recunosc pe madam Georgescu, o bună-bună prietenă din liceu. Da bună rău! În a douăsprezecea deja o aștepta impresarul la poarta școlii într-un Porsche 911. Se calificase pe bune pentru Miss România fără să fi fost transgender. Din care cauză nici n-a apucat să dea bacul, era plecată mereu în turnee fashion de promovare.

O salut cu tot respectul cuvenit.